

**GEZEGENİ
KURTARAN
KIZ**

Kitap Adı: Gezegeni Kurtaran Kız

Yazar: Mustafa Kemal Çelik

Yayın Koordinatörü: Elif Tokkal

Editör: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarım: Vildan Ekşi

Genç Hayat Yayınları: 263

ISBN: 978-625-447-239-8

Genç Hayat, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayınevi Sertifika No: 75092

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2025

Baskı - Cilt:

Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

 www.hayatyayinlari.com

 editor@hayatyayinlari.com

Genç Hayat Yayınları

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

MUSTAFA KEMAL ÇELİK

**GEZEĞENİ
KURTARAN
KIZ**

GENÇ HAYAT

Evet, biz onlardan biraz farklıydık.

Daha iyi ya da daha kötü değil.

Sadece farklıydık.

Her Şeyin Normal Olmak Zorunda Olduđu Kasaba

2054 Yılı

Dünya gezegeninden yıl olarak az, teknoloji olarak çok önde olduğumuz bir gezegen Teknojistan; yaşadığım kasabanın adı. Bu kasabada teknoloji o kadar ilerlemişti ki insanlar hoşlanmadıkları anılarını bile sildirebiliyorlardı. Kasabanın her yerini İdea adı verilen yapay zekâ robotlar işgal etmiş, insanlar kendi ürettikleri bu yapay zekâ robotların esiri olmuşlardı. Tüm bu yapay zekâ robotlara ise Teknokafa adı verilen ve düşünebilen bir cihaz hükmediyordu. Sürücüsüz arabalar, uçan kaykaylar, trafik hatta insanların meslek seçimlerine kadar yaşamın her anı Teknokafa tarafından yönetilmekteydi.

Kasabada doğan her bebeğin göz retinasına bilgisayar görevi gören ve sonsuz bilgi içeren çip ile

parmak uçlarının altına hareket algılayıcı sensörler takılırdı. Kasabadaki herkes bu bilgisayar ve parmak uçlarına takılı hareket algılayıcı sensörler yardımıyla Teknokafa'nın kendileri için seçtiği meslek ile meşgul olur; yaşamın zevklerinden, eğlencelerinden uzak şekilde sorgusuz, sualsiz, monoton bir yaşam sürerlerdi.

Kasabada her sabah, her akşam, her gün, her hafta aynı şeyler yapılır, hiç kimse bu olağan durumun dışına çıkmaz ve bu durumu sorgulamazdı. İnsanlar farklı olan bir davranış, düşünce ve giyimden nefret ederdi. Bu yüzden kasabadaki herkes her konuda aynı düşünürdü. Bir kişi bir konuda farklı düşündüğünde -ki bu şimdiye kadar hiç olmamıştır- herkes onu ayıplar ve toplumdaki dışlardı. Mesela her hafta sonu pikniğe gitmek, kasabada rutin bir olaydı. Bir kişi de çıkıp, "Neden her hafta sonu pikniğe gitmek zorundayız?" diye sorgulamazdı. Tıpkı robotlar gibi -bazen biz robot muyuz diye düşündüğüm oluyor hani- herkes her hafta sonu eşyalarını hazırlar, kasabadaki tek mesire yeri olan Teknopark alanına gider ve orada zaman geçirirdi.

O hafta sonu herkesin yaptığı gibi biz de sorgusuz sualsiz piknik alanına gittik. Hava mis gibiydi ve tam kitap okunacak bir havaydı. Çantamı açtım ve içinden bir kitap çıkardım. Kitabın kapağında *Miguel de*

Cervantes Saavedra yazıyordu. Kapağın üzerinde zayıf, çelimsiz bir ata binmiş ince uzun boylu, sakallı ve elinde mızrak tutan bir şövalye, hemen yanında eşeğe binmiş ve eşekten

daha kilolu bir adam ve karşılarında ise kocaman bir yel değirmeni resmi vardı. Kitabın üzerinde büyük harflerle DON KİŞOT yazıyordu.

Kitap, Dünya isimli bir gezegende basılmış. Kitabın bizim gezegenimize nasıl geldiğini hep merak etmişimdir. Üstelik müze olarak kullandığımız kütüphanede çeşitli gezegenlerden -daha çok dünya gezegeninden- getirilen yüz binlerce kitap vardı. Tüm bu kitapları kim, nasıl getirmişti? Bu soruyu babama defalarca sormama rağmen hiç cevap alamadım. Ama ben ne yapıp edip bu sorunun cevabını bir şekilde bulmaya kararlıyım.

Okul ziyaretinde müze kütüphanede gördüğüm Don Kişot kitabını getirmesi için babama haftalarca yalvarmıştım. Konuyu her açtığımda babam, "Beni rezil ediyorsun! Müzedeki insanların bana nasıl baktığını bir görsen, sen de bana hak verirdin. Sen neden

diğer çocuklar gibi normal değilsin anlamıyorum ki!" diyordu. Sonunda ısrarlarıma dayanamayıp her ne kadar rezil olsa da son bir kez olması şartıyla, işte şu an elimde tuttuğum bu kitap için yetkili kişilerden izin alıp bana getirdi.

Heyecanla kitabın ilk sayfasını açıp okumaya başladım. Henüz sayfanın ortasına gelmişim ki annem, kitabı elimden çekip aldı. "Bütün herkes bize bakıyor. Bu kitap okuma aşkı sana kimden, nereden bulaştı bilmiyorum. Neden sen de diğer çocuklar gibi normal bir şeyler yapmıyorsun? Her seferinde her yerde bizi rezil ediyorsun." dedi.

Gerçekten de annemin dediği gibi çevremizdeki insanların çoğu bana bakıyordu. Bana bakan insanlara, "Böööö!" deyince bir yaratıktan korkmuş gibi hepsi başını önüne çevirdi.

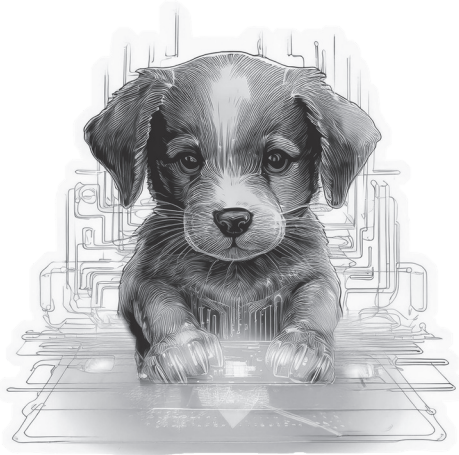
Annem sinirli bir şekilde, "Çip bilgisayarını aktif hâle getir, sen de etrafındaki diğer çocuklar gibi normal bir şeyler yap. Bakarsın, bu sefer Teknokafa sana uygun bir meslek seçer." dedi.

Annemin bana örnek gösterdiği çocuklara şöyle bir baktım. Hepsi gözlerindeki çip bilgisayarları aktif hâle getirmiş, 9-D holografik görüntülerden yansıyan kedi, köpek, maymun, tavşan gibi hayvanları

parmak uçlarındaki sensörlü çipler ile hareket ettiriyordu. Sonra 18-D taşınabilir cep yazıcılara aktarıp oradan da on iki boyutlu olacak şekilde oluşturdukları bu hayvanlarla oyun oynuyorlardı. Yaşadıkları gezegenden bihaber varlıklarını sürdüren bu çocuklar dijital âlemde, bir simülasyonun içinde kendilerince mutlu yaşıyorlardı.

Çocukların mutlu yaşantısı anne ve babaları da mutlu ediyordu. Çevremdeki tüm anne babalar, çocuklarına sevgi ile bakıyor; durmadan çocuklarının ağızlarına bir şeyler tıkıştırıyorlardı. Çocuklar, annelerinin ne uzattıklarına bakmadan ağızlarını kepçe gibi açıp kendilerine uzatılan krep, çikolata ve cevizli süt-lü muhallebileri koca midelerine lop lop indiriyordu. Mideleri gibi bedenleri de büyüyor, kasabada daha fazla yer kaplıyordu.

Çevremdeki tüm anne ve babaların mutlu olduğunu görünce ben de annemi ve babamı mutlu etmek istedim. İstemeden de olsa çip bilgisayarımı aktif hâle getirip arama motoru

TeknoBooglee'ye, "Sevimli köpek yavrularını bul!" dedim.

Gözlerimden yansıyan ışıkların arasından ellerimle en tatlı köpeği seçtim ve 18-D taşınabilir cep yazıcısına aktardım. Yazıcıdan çıkan duygudan, histen yoksun sevimli köpek yavrusu ile oynamaya başladım. Benim de diğer çocuklar gibi olduğumu gören ailem çok mutlu oldu.

Ablam, "Bak, sen de bizim gibi oldun, bizden bir farkın kalmadı." dedi.

Annemi, babamı, ablamı, abimi mutlu eden ama beni mutlu etmeyen bu duruma yalnızca üç-beş dakika dayanabildim. Çünkü başka çocuklar gibi olmaya çalışmak çok can sıkıcı bir şeydi. Bu duruma daha fazla dayanamadım ve çip bilgisayarını pasif hâle getirdim. Yapay şelalenin yanında, süs ağaçlarının arasında, sentetik çimlerin üzerinde koşmaya başladım.

Parkta, gerçek olan ve Kozmopolit adını verdiğim yavru sokak köpeği ile oynamaya başladım. Birlikte koşmaya başladık. Bir ara Kozmopolit ayaklarımın arasına girince yere düştüm ve Kozmopolit üzerime atlayıp ellerimi kollarımı yalamaya başladı. Ben kahkaha atarak, "Yapma Kozmopolit! İn üzerimden, her yerimi salya yaptın!" diye bağıryordum.